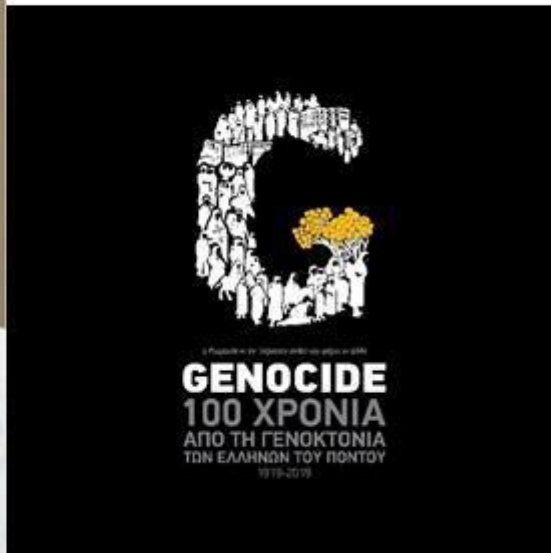

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Φεοφάνη Μαλκίδη**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«Ψυχосάββατο - День мертвых – суббота мертвых душ.»**. (информация на греческом и в переводе - google translation- на русском языках).

Φεοφάνης Μαλκίδης,

Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ.

Είναι το δεύτερο από τα δύο Ψυχосάββατα του έτους (το πρώτο επιτελείται το Σάββατο πριν από την Κυριακή της Απόκριω). Ο λόγος που το καθιέρωσε η Εκκλησία μας, παρ' ότι κάθε Σάββατο είναι αφιερωμένο στους κεκοιμημένους, είναι ο εξής:

Επειδή πολλοί κατά καιρούς απέθαναν μικροί ή στην ξενιτιά ή στη θάλασσα ή στα όρη και τους κρημνούς, ή και μερικοί, λόγω πτωχείας, δεν αξιώθηκαν των διατεταγμένων μνημοσυνών, «οι θείοι Πατέρες,

φιλανθρώπως κινούμενοι, θέσπισαν το μνημόσυνο αυτό υπέρ πάντων των απ' αιώνος ευσεβώς τελευτησάντων χριστιανών».

Το Σάββατο των ψυχών, το ΨυχοΣάββατο της πίστης μας και του λαού μας, το Σάββατο των κεκοιμημένων αδελφών μας, το Σάββατο της μνήμης και του μνημοσύνου, είναι μία ακόμη σημαντική στιγμή της Ορθόδοξης παράδοσής μας, της Ελληνικότητας και του πολιτισμού μας.

Δείχνει πως οι ζώντες, οι Χριστιανοί, οι Ορθόδοξοι, οι Έλληνες και οι Ελληνίδες, μνημονεύουν τους κεκοιμημένους τους, προσεύχονται για αυτούς και προσβλέπουν σ' αυτούς.

Το Σάββατο των Ψυχών αφορά «πάντων των απ' αιώνος κοιμηθέντων ευσεβώς επ' ελπίδι αναστάσεως ζωής αιωνίου» και μνημονεύει όλους που υπέστησαν θάνατο σε ξένη γη, σε στεριά και σε θάλασσα, που πέθαναν από την πείνα, σε πολέμους, σε κακοκαιρίες, σε σεισμούς και θεομηνίες, όσους κήκαν ή χάθηκαν, εκείνους που ήταν φτωχοί και χωρίς πόρους και δεν τους φρόντισε κάποιος με Ακολουθίες, είναι τα Μνημόσυνα, για αυτούς που έζησαν, ζουν και θα ζήσουν.

Ειδικότερα, πάρα πολλές φορές έχουμε τονίσει κατά τη διάρκεια του ιερού αγώνα για τη διεθνοποίηση και την αναγνώριση της Γενοκτονίας των προγόνων μας, της Γενοκτονίας που στοίχισε τη ζωή σε πάνω από ένα εκατομμύριο Έλληνες, ότι έχουμε μαζί μας το Θεό και τις ψυχές των δολοφονημένων προγόνων μας.

Έχουμε αναφέρει ότι σε κάθε δύσκολη προσπάθεια και δοκιμασία, σε κάθε εμπόδιο που βάζουν οι υπονομευτές και οι αρνητές, εντός και εκτός Ελλάδας, το προσπερνάμε με τη δύναμη που μας δίνει η πίστη μας, με τη δύναμη που λαμβάνουμε από τις ψυχές των δικών μας ανθρώπων.

Έχουμε επισημάνει σε κάθε δημόσια τοποθέτηση ότι ο αγώνας θα είναι νικηφόρος γιατί έχουμε δίπλα μας τις ψυχές των Ελλήνων και των Ελληνίδων, των ανδρών, των γυναικών και των παιδιών, που εξολοθρεύτηκαν, απαγχονίστηκαν, βιάστηκαν, κατά τη διάρκεια του προμελετημένου μαζικού εγκλήματος εναντίον τους.

Ένα έγκλημα που εκτέλεσαν οι Νεότουρκοι και Κεμαλικοί, το οποίο επειδή δεν τιμωρήθηκε επαναλήφθηκε από τους μαθητές τους Ναζί και τον Χίτλερ και επαναλαμβάνεται από τους νεοσουλτάνους της Άγκυρας σήμερα.

Φέτος, κάθε χρόνο, κάθε Σάββατο, κάθε μέρα, τα μνημόσυνα, τα κόλλυβα, το σιτάρι, ας γίνουν και για τους δικούς μας ανθρώπους που δολοφονήθηκαν στη Θράκη, στον Πόντο, στην Ιωνία, στην Καπαδοκία.

Για να “σπείρετε εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία”, όπως γράφει ο απόστολος Παύλος (Α’ Κορινθ, κεφ 15, εδ 42), για να μη μείνει η θυσία τους χωρίς δικαίωση, για να νιώσουμε όλοι, κεκοικημένοι και ζώντας Ανάσταση.

Υ. Γ. Και ένα περιστατικό για ένα ιδιαίτερο μνημόσυνο, που φανερώνει το μεγαλείο της πίστης, της Ελληνικότητας και της συγχώρεσης. Ο Πάνος Κολοκοτρώνης γεννήθηκε το 1800 στη Ζάκυνθο και ήταν ο πρωτότοκος γιος του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και της Αικατερίνης Καρούτσου και ήταν νυμφευμένος με την κόρη της Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας, η οποία όπως και ο άνδρας της δολοφονήθηκε στη εμφύλια σύρραξη κατά τη διάρκεια της Εθνεγερσίας του 1821 .

Με την έναρξη της Επανάστασης πήγε στην Πελοπόννησο για να συμμετάσχει στον Απελευθερωτικό Αγώνα. Έλαβε μέρος στην πολιορκία της Τριπολιτσάς , στις μάχες στο Βαλτέτσι και τα Δερβενάκια.

Συμμετείχε στη διοίκηση της Τρίπολης και αργότερα διορίστηκε φρούραρχος του Ναυπλίου. Δολοφονήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 1824 στο Παλλάντιο Αρκαδίας , δυστυχώς από Έλληνες, κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου.

Όταν έπιασαν τα παλληκάρια του Κολοκοτρώνη τον δολοφόνο του γιου του Πάνου, τον παρέδωσαν στο Γέρο του Μοριά. Λέγεται πως όταν έστρωσε τραπέζι για να φάνε, κάλεσε τον δολοφόνο να καθίσει στο τραπέζι τους. «Γιατί λες να καθίσει στο τραπέζι το δολοφόνο του γιου μας;» αποκρίνεται η κυρία Αικατερίνη, η γυναίκα του. «Είναι το πιο καλό μνημόσυνο για το παιδί μας».....

Феофанис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

День мертвых – суббота мертвых душ.

Это второй из двух *Психосубботов* – *суббота мертвых душ* в году (первый проводится в субботу перед Масленичным вторником). Причина, по которой наша Церковь установила это, несмотря на то, что каждая суббота посвящается спящим, заключается в следующем:

Поскольку многие время от времени умирали молодыми или в пустыне, или на море, или в горах и скалах, или даже некоторые по бедности не имели права на устроенные панихиды , «божественные Отцы, движимые человеколюбием, установили это панихида в пользу всех от века благочестиво умирающих христиан».

Суббота душ, Психосуббота нашей веры и нашего народа, Суббота наших спящих братьев, Суббота памяти и поминовения — это еще один важный момент нашей православной традиции, нашей *гrecности* – нашей греческой принадлежности и нашей культуры.

Это показывает, что живые христиане, православные, греки и гречанки помнят своих усопших, молятся за них и ориентируются на них.

Суббота душ касается «всех, кто благоговейно спал веками в надежде на воскресение к вечной жизни» и поминает всех тех, кто

претерпел смерть на чужбине, на суше и на море, кто умер от голода, на войнах, в ненастье, в землетрясениях и стихийных бедствиях, те, кто сгорел или погиб, те, кто был беден и не имел средств, и никто не позаботился о них с помощью месс, являются панихидами для тех, кто жил, живет и будет жить.

В частности, в ходе священной борьбы за интернационализацию и признание Геноцида наших предков, унесшего жизни более миллиона греков, мы неоднократно подчеркивали, что с нами есть Бог и души наших убитых предков.

Мы уже упоминали, что в каждом трудном усилии и испытании, в каждом препятствии, создаваемом клеветниками и скептиками внутри и за пределами Греции, мы преодолеваем их с силой, которую дает нам наша вера, с силой, которую мы получаем от душ наших собственных люди.

В каждом публичном заявлении мы указывали, что борьба будет победоносной, потому что на нашей стороне души греческих мужчин и женщин, мужчин, женщин и детей, которые были истреблены, повешены, изнасилованы во время преднамеренного массового преступления против них.

Преступление, совершенное младотурками и кемалими, которое, поскольку оно осталось безнаказанным, было повторено их нацистскими учениками и Гитлером и повторяется сегодня нео-султанами Анкары.

В этом году, каждый год, каждую субботу, каждый день пусть панихиды, хижины, пшеница будут и по нашим людям, убитым во Фракии, Понте, Ионии, Каппадокии.

Чтобы «сеять тление, то и восстанет в тлении», как пишет апостол Павел (1 Коринф, гл. 15, ст. 42), чтобы их жертва не осталась без оправдания, чтобы все мы чувствовали, устоявшееся и живое Воскресение.

Ю. К. И случай для особого мемориала, раскрывающий величие веры, гречности и всепрощения. Панос Колокотронис родился в 1800 году на Закинфе, был первенцем Теодороса Колокотрониса и Айкатерини Каруцу и был женат на дочери Ласкарины. Бубулинас, которая, как и ее муж, была убита во время гражданской войны во время Национального восстания 1821 года.

С началом революции он отправился на Пелопоннес для участия в освободительной борьбе. Принимал участие в осаде Триполицы , боях при Валтеци и Дервенакии.

Он участвовал в управлении Триполи, а позже был назначен стражем Нафплиона. Он был убит 3 декабря 1824 года в Палладио Аркадском, к сожалению, греками во время гражданской войны.

Когда ребята Колокотрониса поймали убийцу сына Паноса, они передали его Старейшине Мории . Говорят, что, накрывая для них стол, он пригласил убийцу сесть за их стол. «Почему вы хотите, чтобы убийца нашего сына сидел за столом?» - ответила миссис Екатерины, его жена. «Это лучшая панихида по нашему ребенку»...

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα της αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής, με θέμα **«Ψυχοσάββατο»**.

Θεοφάνης Μαλκίδης,

Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ.

Είναι το δεύτερο από τα δύο Ψυχοσάββατα του έτους (το πρώτο επιτελείται το Σάββατο πριν από την Κυριακή της Απόκριω). Ο λόγος που το καθιέρωσε η Εκκλησία μας, παρ' ότι κάθε Σάββατο είναι αφιερωμένο στους κεκοιμημένους, είναι ο εξής:

Επειδή πολλοί κατά καιρούς απέθαναν μικροί ή στην ξενιτιά ή στη θάλασσα ή στα όρη και τους κρημνούς, ή και μερικοί, λόγω πτωχείας, δεν αξιώθηκαν των διατεταγμένων μνημοσυνών, «οι θείοι Πατέρες, φιλανθρώπως κινούμενοι, θέσπισαν το μνημόσυνο αυτό υπέρ πάντων των απ' αιώνος ευσεβώς τελευτησάντων χριστιανών».

Το Σάββατο των ψυχών, το ΨυχοΣάββατο της πίστης μας και του λαού μας ,το Σάββατο των κεκοιμημένων αδελφών μας, το Σάββατο της μνήμης και του μνημοσύνου, είναι μία ακόμη σημαντική στιγμή της Ορθόδοξης παράδοσής μας, της Ελληνικότητας και του πολιτισμού μας.

Δείχνει πως οι ζώντες, οι Χριστιανοί, οι Ορθόδοξοι, οι Έλληνες και οι Ελληνίδες, μνημονεύουν τους κεκοιμημένους τους, προσεύχονται για αυτούς και προσβλέπουν σ' αυτούς.

Το Σάββατο των Ψυχών αφορά «πάντων των απ' αιώνος κοιμηθέντων ευσεβώς επ' ελπίδι αναστάσεως ζωής αιωνίου» και μνημονεύει όλους που υπέστησαν θάνατο σε ξένη γη, σε στεριά και σε θάλασσα, που πέθαναν από την πείνα, σε πολέμους, σε κακοκαιρίες, σε σεισμούς και θεομηνίες, όσους κήθηκαν ή χάθηκαν, εκείνους που ήταν φτωχοί και χωρίς πόρους και δεν τους φρόντισε κάποιος με Ακολουθίες, είναι τα Μνημόσυνα, για αυτούς που έζησαν, ζουν και θα ζήσουν.

Ειδικότερα, πάρα πολλές φορές έχουμε τονίσει κατά τη διάρκεια του ιερού αγώνα για τη διεθνοποίηση και την αναγνώριση της Γενοκτονίας των προγόνων μας, της Γενοκτονίας που στοίχισε τη ζωή σε πάνω από ένα εκατομμύριο Έλληνες, ότι έχουμε μαζί μας το Θεό και τις ψυχές των δολοφονημένων προγόνων μας.

Έχουμε αναφέρει ότι σε κάθε δύσκολη προσπάθεια και δοκιμασία, σε κάθε εμπόδιο που βάζουν οι υπονομευτές και οι αρνητές, εντός και εκτός Ελλάδας, το προσπερνάμε με τη δύναμη που μας δίνει η πίστη μας, με τη δύναμη που λαμβάνουμε από τις ψυχές των δικών μας ανθρώπων.

Έχουμε επισημάνει σε κάθε δημόσια τοποθέτηση ότι ο αγώνας θα είναι νικηφόρος γιατί έχουμε δίπλα μας τις ψυχές των Ελλήνων και των Ελληνίδων, των ανδρών, των γυναικών και των παιδιών, που εξολοθρεύτηκαν, απαγχονίστηκαν, βιάστηκαν, κατά τη διάρκεια του προμελετημένου μαζικού εγκλήματος εναντίον τους.

Ένα έγκλημα που εκτέλεσαν οι Νεότουρκοι και Κεμαλικοί, το οποίο επειδή δεν τιμωρήθηκε επαναλήφθηκε από τους μαθητές τους Ναζί και τον Χίτλερ και επαναλαμβάνεται από τους νεοσουλτάνους της Άγκυρας σήμερα.

Φέτος, κάθε χρόνο, κάθε Σάββατο, κάθε μέρα, τα μνημόσυνα, τα κόλλυβα, το σιτάρι, ας γίνουν και για τους δικούς μας ανθρώπους που δολοφονήθηκαν στη Θράκη, στον Πόντο, στην Ιωνία, στην Καπαδοκία.

Για να “σπείρετε εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία”, όπως γράφει ο απόστολος Παύλος (Α' Κορινθ, κεφ 15, εδ 42), για να μη μείνει η θυσία τους χωρίς δικαίωση, για να νιώσουμε όλοι, κεκοικημένοι και ζώντες Ανάσταση.

Υ. Γ. Και ένα περιστατικό για ένα ιδιαίτερο μνημόσυνο, που φανερώνει το μεγαλείο της πίστης, της Ελληνικότητας και της συγχώρεσης. Ο Πάνος Κολοκοτρώνης γεννήθηκε το 1800 στη Ζάκυνθο και ήταν ο πρωτότοκος γιος του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και της Αικατερίνης

Καρούτσου και ήταν νυμφευμένος με την κόρη της Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας, η οποία όπως και ο άνδρας της δολοφονήθηκε στη εμφύλια σύρραξη κατά τη διάρκεια της Εθνεγερσίας του 1821 .

Με την έναρξη της Επανάστασης πήγε στην Πελοπόννησο για να συμμετάσχει στον Απελευθερωτικό Αγώνα. Έλαβε μέρος στην πολιορκία της Τριπολιτσάς , στις μάχες στο Βαλτέτσι και τα Δερβενάκια.

Συμμετείχε στη διοίκηση της Τρίπολης και αργότερα διορίστηκε φρούραρχος του Ναυπλίου. Δολοφονήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 1824 στο Παλλάντιο Αρκαδίας , δυστυχώς από Έλληνες, κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου.

Όταν έπιασαν τα παλληκάρια του Κολοκοτρώνη τον δολοφόνο του γιου του Πάνου, τον παρέδωσαν στο Γέρο του Μοριά. Λέγεται πως όταν έστρωσε τραπέζι για να φάνε, κάλεσε τον δολοφόνο να καθίσει στο τραπέζι τους. «Γιατί λες να καθίσει στο τραπέζι το δολοφόνο του γιου μας;» αποκρίνεται η κυρία Αικατερίνη, η γυναίκα του. «Είναι το πιο καλό μνημόσυνο για το παιδί μας».....

